

Deák-Sárosi László
válogatott versei

TARTALOM

TEREMTÉS részletek

TEREMTÉS
ÁLMOK A TENGEREKRŐL
FORRÓSÁG
VELED
MINT FELTÁMADÁS
KERESEM
K.K. (1.)
K.K. (2.)
K.K. (3.)
K.K. (4.)
K. K. (5.)
ROKONOK
NÉPHAGYOMÁNY
KONTRASZTOK
„1989”
I. TÉTEL
UTOLSÓ TÉTEL
SZABVÁNY
BEISMEREM
MESTERSÉG
ELSŐ TALÁLKOZÁS
NEVÜKÖN SZÓLÍTTJA
ÁLLÁS
VESZÉLYES JÁTÉK
PROGRAMOK AZ IDŐBEN
BOLDOGSÁG
BORKÓSTOLÓ
ARS POETICA

A KÖGYEREK JÁTÉKSZERE részletek

A KÖGYEREK JÁTÉKSZERE
ÚTRA KELEK
KEZDET BEN
IMA
A NAGY TALÁLKOZÁS
FÉLELMEK
A KÖZELEDŐ...
SHOW-WIDÉK
SZÉKELY „ÓDA”
MAGÁNYOS FENYŐ II.
EGY PÉNZTELEN KÖLTŐ (H)ŐN-VALLOMÁSA
MIÉRT NEM LETT BABITS MIHÁLY ZENÉSZ?
TRIANON LÁBAI
I. ÁLOM
II. ÁLOM (A SEMMI SODRÁSA)
III. ÁLOM (A VISSZATÉRŐK)
IV. ÁLOM (ÉDESANYÁMNAK)
MÉLYZENE
A MÚZSÁK TEMETÉSÉN
SZERELEM-KOLDUSOK
HÓ-VE, JA?!
VALLOMÁS A VALLOMÁSRÓL
VÍZCSEPPEK RÍNAK SZÉJJEL
AJÁNDÉK
SODRÁSBAN
SODRÁS ELLENÉBEN
KÉRDÉS VAGY FELELET?
„GYÖNYÖRŰSÉGES” 1, 2
ANTIRÍM
A NEM-VÉLETLEN
TRÉFÁS HOROSZKÓP

AZ IGAZSÁG SZÁJA részletek

AZ IGAZSÁG SZÁJA
GYÖNGY
VÉGTÉLEN
HÁLAADÁS
PROFÁN BÚCSÚ, 1988
MEGTÉRÉS
VISSZAHATÁS
ÖRDÖG PRÓKÁTORA
GÉNIUSZAURUSZ
KAPCSOLATOK
BÖRÖDBE BÚJVA
BÖLCSESSÉGFOG
ÁLLATMESE
VÁSÁRFIA
PÁR BAJ
KÁRTYAVÁR
EPSON LQ-100
GITÁR
MÉRLEGES
TUDÓS SZAVAK
CSALÁDFAVÁGÓKNAK
PAFARÁZIS
FOLYTATÁSOS VILÁGÉGÉS
A XX. SZÁZAD KÖNYVTÁRA
SZISZÜPHOSZ
HAZAFELE; 1989. DECEMBER
FORGÁCS
ÖRÖKÉLET
ÁBEL FÜSTJE
VÁLASZ
SZIMBIÓZIS
FÉNYBONTÓ TÜKÖR
VÁDOLT EMLÉKEZET
ÉJSZAK-DÉL
ÉLESVADÁSZAT
FEKETE FAGYÖNGY
TAVASZ
AZ ÁLLANDÓ GÖMBCIKKÉBŐL
JÉGSZELLŐ, DECEMBER 23.
EGYENMŰ VÉGTÉLEN
SZERELEM TESTE
VÁGY
KÖTETBEN MÉG MEG NEM JELENT VERSEK
AZ IRODALOM SAJÁT SZÜLETÉS NAPJÁRA
A VERSRŐL
KERESZTÚT
EMBERI HIMNUSZ ISTENI FŐKNEK
BORKOR (i. e. 399 -)
TISZA-TÓ
BERTRAN DE BORN IVADÉKA
HAJÓK MEGYERNÉL I-IV.
ETALON
A FÁJDALOM LABIRINTUSA
NŐI ÉRINTÉSEK
ASZTERIOSZ HIMNUSZA
EREDENDŐ SZÁNDÉK
ÉGŐ VÁGY
MOZIBAN
HÁROM SING A JUTALOM...

TEREMTÉS¹

részletek

Az ifjú költő tehetsége erős, észjárása, világlátása egyéni, képalkotó fantáziája megkapó. Kiváló példa arra is ez a gyűjtemény, hogy a hatalom-nyomorította képzelet is képes sarjastani szépséges-ágbogas növényt. Óriási tartalékai vannak, az bizonyos. Költészete némelykor nagyon kemény, s olyankor a legjobb. Mindenesetre: némelyik teljes értékű látomás. Múzsája némelykor ritka szépségeket sugall neki, mint amikor a K.K. című verseit ihlette, nemes poézis dalol azonban tenger-verseiből is.

Majtényi Zoltán

¹ TEREMTÉS / versek, 1992, Budapest, Mafilm Profilm Reklám Kft.

TEREMTÉS

Fogod az Úr kezét vagy ő a tied.
Teremtesz igaznak kiáltott elveket.
Cölöppé merevedsz önmagad mellett.
Küldj múltba ne csak a jövőbe - híreket.
Elvágtd az idő fonálát. Mégsem
Te vagy a kezdet, tartanod kell középen:
Testeden keresztül szaladnak az évek.

ÁLMOK A TENGEREKRŐL

I.

Mézben úszom a Nap fele,
Lusta, hűvös mosolytengerben.
Torkig vagyok minden jóval,
Bőröm alatt aranypénzekkel.
A Napból csalóka, rideg
Fény ömlik, szememen átsurran,
S kergeti agytekervényeim
Utasait. Mosolya éget,
Szája kerekedik és már
Ő közeledik, nem én hozzá,
Míg dermesztően tapad rám,
Ragad, nyúlik, szorít a vastag
Méz és átkristályosodik
Érzem, a testem: Cukor-arany
Konglomerát vagyok, és még
Mindig ugyanúgy evickélek.
Mézben úszom a Nap fele,
Lusta, hűvös mosolytengerben.

II.

Amikor elaludtam
De nem nyomott el az álom,
Megszöktem nyugtalanul
Forgolódó önmagamtól.
A Halál Tengerére
Mentem. Halál Tengerének
Nem volt partja sem alja,
Anyaga sem, csupán íze.
Valóságból ugrottam
Bele, teleszívtam magam
A fekete, vajízű
Semmivel, s hagytam távozni
Sejtjeimet fülemen,
Szememen, orromon, számon.
Hullám nélkül, könnyedén
Lebegtem, amíg az alvó,
Védtelen és egyedül
Hagyott önmagam húsába
A keselyű mérgezett
Jeleit belekarmolta.

III.

Gonoszság Tengere csendes óceán,
Narfényes levegő, sima víztükör,
Háborgó mélyekben gyilkos vérküszöb.
Azt hiszed nyakig vagy csupán e lében,
Öröklött lábaid fenéig érnek,
Törpe vagy, csatangolsz, kalandot találsz.

IV.

Szerelem Tengere nem létezik,
Képzeletben mégis jártam arra.
Apálykor bemelegszkedtem messze,
A barátságos zátonyok közé,
Társalogtam a szirtek kedélyes,
Kővé vált hajótörötteivel.
Holt tengerben járok, az apály már
Időtlen idők óta tart, és van,
Aki azóta egy csepp vérre vár.
Nem hiszem, és engem felkap az ár -
Szár az ár, forró, sárga é...

V.

Én vagyok a Tenger, az Óceán,
Álmodnom kell, hogy eljussak hozzám.
Eszem zátonyaira futtatott
Érzelmek szigete egy hullahegy.
Keserűk keringenek felette,
Leccapnak, mint tengerszemeimre
Minden realitással megkent
Szárzöldieim, tévkalózok,
Szem-, fül-, gége-, száj- és orrlövészek,
Kikötő ölemben prédaosztók.
Jöttél, és kedvező széjjel százszor
Körbehálóztál, és fölfeledted
Nem elrejtett mértékeimet.
Felest ugrottál belém, de féltél
Minden el-, fel-, ki-, megmerüléstől.
Tűzhányódva fel a jégig törtél.
Mire vissza miért, elcsitul a kód
Alatt megostoroztatott hullám.
Tenger vagyok, szinte végtelen,
Néha mosoly, gonoszság vagy halál,
Nincs végem, kezdetem csak végzetem.

FORRÓSÁG

Delíriumban fürdünk,
Július szabad, forró leheletében.
Szerelmünk erdőtüzét
Porladó múlandóságra hajtja a szél.
Szemeid jéghegyeket
Olvasztó Héliosok, ajkad álmodott
Otthonunk tűzhelyének
Izzó parazsa, bőröd puha ígéret,
Trópusok átölelő,
Vad, buja tisztasága, áramütése.

VELED

Figyelek a csendet elviselhetővé tévő zajra.
Szalad egy autó, kiált egy gyerek,
Órák közömbösen számlálja a perceket nélküled.

Gondolataim mint eltévedt szivarfüst, lebegnek az
Értelmem körül, kifogva a nem
Bizonyítandó kérdésekre érkező rezgő érveket.

Küzdj, és megóv a véletlen, engedj, önmagad veszítéd.
Kereslek, mégis meglellek, nélküled, veled szeretlek.

MINT FELTÁMADÁS

Mint feltámadás elvek gyalázatából
Elragad sejtelmem önálló élete.
Fogva tart önmagában egy villogó hang,
Átölel puhán, mint a tavaszi napfény
Arany csókokat lehellő fuwallata.
Mint a halál ujjperceket és agyvelőt
Szétzúzós iszonyatos pompázatából
Érkezve a remény forrásvizeinek
Tiszta, hűvös tükördimenzióiba,
Megérint képzeleted vibráló fénye.

KERESEM

Vándorlok a hómezőben
Anabázisok végtelen
Lehetőségei szerint.

Önmagammal találkozom,
Egykedvűen köszöntöm volt
Kísértetem hó-árnyait.

Téged homályban sem látlak,
Keresem a havazásban
Is forró fekete hajad.

Követnek nehéz hópelyhek,
Eltévedni? Mihez képest?
Valahol te is itt kísérthetsz.

K.K. (1.)

Hiányod akart, és
Megteremtett számomra Téged.
Nem tudom, meddig ér
Anyagi és szellemi létem,
Elvegyül a nemlétezésben,
Amellyel hiányod
Körbeölel engem.

K.K. (2.)

Rövidzárlatot adok az időnek,
Langyos sötétség libben és hull le ránk.
Eltűnik a hő, „munkává alakul”.
Egy képzelt köpenyt magunkra szorítunk.
Kinyitjuk kezünk az őrzött szikrának,
Amiből lángoszlop magaslik nekünk.
Körötte bódult lepkék táncát járjuk,
S a parázssal egymás ölébe hullunk.

K.K. (3.)

A láthatáron túl van egy láthatár,
Oda akarok eljutni Veled
Rögtön egy örökkévalóság alatt.

Ne félj, amiért az út csuromsötét.
A buta föld verejtékezik csak,
Mi égünk, s akaratunk vigyáz reánk.

K.K. (4.)

Kezdetben vala a bizalom,
Két parányi képzelt magvacska
A selyemfényű, zöld mezőben.

Kavarogtak a vihar után
Pajkos és puha nyugalomban,
A színes lepkékkel táncolva.

A fűszálakat simogató
Napsugárból arany csokrokot
Fontak minden fűnek és fának.

Nagy, sziporkázó lángoszlopként
Játszadoztak a téli éjek
Lusta, kővé dermedt kéjével.

Minden lény szívükbe,
Elrejtette a vihar elől,
Gondosan az anyaföldbe.

Éledő tavaszi magvakkal
A természet ölére nőttek,
A lényekkel összefonódtak,
Kaszák nyomán ők is elhulltak.

K. K. (5.)

Mosolyogva fuldokoltál,
Lelki halálaid előtt
Kegyelettel orrba rúgtál.

Igazoltad sok rémtettem,
S megváltottad a „hibáim,
Amelyekkel nem vétkeztem”.

ROKONOK

Itt, ebben a lehetetlen ál-szelídségű
Erdőben nem nőnek nagyra a fák, csak
Öregszenek születésüktől fogva, mert a
Vegetáció díszei részegen dülöngélő,
Kalapos kopjafák. Lélegzetállító
Sötét hempereg lustán, csak a
Talp alá való, fémesen villogó fű
Nyújtogatja nyakát a sírhantok között.
Hálás ez a vakság, mert nem riadunk
Vissza a kopjafákkal ölelkező
Tövisektől, és a gnómok sem
Elég bátrak utunkat állni, mert
Fegyverük egyetlen torz vigyor, s ezt
Képükön szétpofozta a láthatatlanság.
Menekülj velem gyöngyvirág!

NÉPHAGYOMÁNY

Sztriptízt mutat be a kutya,
Ágaskodik az udvaron,
Zümmög is hozzá, lelkéből vonít.
Dülöngél a tömeg, nyüzsög
Körülötte, kiöltözve
Népviseletbe, és kiabálnak.
Világgraszoló ünnepély,
Kijöttek a tévétől is!
Fent az ól tetején a rendező,
Ő irányít minden lépést.
A kutya leveti bőrét,
Felkapja néhány szorgos menyecske,
Kiterítik, körberopják,
Hangos harmonikaszóval
A képernyőről így kivonulnak.

KONTRASZTOK

Zöld pocsolya-láng égig ér,
Föld szörnyű szuroktól fehér.

Hátán forgószél-paripáknak
Sárkány fenyítő ujja támad.

Ott feküdt Ő a renyhe szűrt zöld
Lében, s tüzet reszketve szürcsölt,

Míg gonosz, vörös léha sárkány
Forgó gőzt füstölt légi máglyán.

„1989”

Január	Február	Március
Jöttél	Féltelek	Miértek
Jégvirág	Faág	Mákvirág
Április	Május	Június
Álmaim	Maradok	Jelentés
Árva lomb	Moszatok	Jácintok
Július	Augusztus	Szeptember
Játszunk	Akarlak	Száguldok
Jegenyék	Arany ék	Száz levél
Október	November	December
Otthon lelsz	Nevethetsz	Dúdold el
Ólomcsepp	Nefelejcs	Dér vér csend...

I. TÉTEL

- Feltétel: Adott egy euklidészi tér,
És benne az adottság. Vegyünk
Két halmazt reláció nélkül.
- Következtetés: Az adott tér teljes, és egyik
Halmaz üres, vagy nem létezik!
- Bizonyítás: „Redukció ad abszurdum”-mal
Intuitív és szubjektív,
Tagadása lehetetlen.
- Megjegyzés: Felhívjuk a kedves olvasó
Figyelmét a fenti tételnek
Széleskörű alkalmazási
Lehetőségeire, könyvünk
Szinte teljesen erre épül.

UTOLSÓ TÉTEL

Feltétel nélkül
El nem fogadok semmit,
Ha bizonyításhoz köti létét.

A paradoxon
Úgy igaz ha nem igaz.
Kitiltom magam az örök létből,

Most feltámadok,
Hagyom az affín teret,
Jöjjenek a késett feltételek.

SZABVÁNY

Valami nincs rendjén veled, mondták,
Mikor elcsíptek, hogy gondolkodom.
Túl kuszák az agytekervényeid,
Nem másért öcsém, kár lenne érted -
Pökött az ujjára, igazított
Egyet monokliján, felkapta az
Óriás gomolyát gépiesen,
Egykedvűen, és tekerni kezdett.
Iszonyú, tömérdek agy egymáson,
Korszakalkotó dolgok készülnek?
Felét letekerte, én megszöktem.
Neki hagytam csonka - pulóverem.

BEISMEREM

Arcbőrömből Moebius-szalagot
Formált a nem is véletlen,
Egy végtelen kalendáriumot,
Melyből hűségesen vágom
Ki a napokat, míg elérkezek
A nulla felülethez, hogy
Ne mutathassa a fapofáját
Hamisnak igazi képem.

MESTERSÉG

A sírfaragó egy odúban lakott,
Pedig csak úgy folyt a malmára a pénz.
Megőrölte, és nemjövőt épített.
Drága a nemjövő, monopolhelyzet
Alakult körötte: Fogytak a sírok.
Már csak ő, rendelt, dolgozott, fizetett.
Boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

ELSŐ TALÁLKOZÁS

Találkoztam egy vándorral,
Földim volt, messziről köszöntött.
Amint közeledett felém,
Hatalmas döggé nőtt a kis eb,
Amely pórázon vezette.
Derékig érő, szurtos haja
Föld fele húzta a gonosz,
Élcelődő széljáték elől.
Lehorgonyoztak mellettem,
Szöveget ütött az eb fejébe,
És felvázolta terveit.
Gyönyörű almát szedett elő,
És napnyugat fele dobta.
Még láttam a cél fele törni,
Amint a reggeli napfény
Széteszlatta előttem a látomást.

NEVÜKÖN SZÓLÍTJA

Az óvárosban birkanyáj legel,
Kavicsot ropogtató bárányszellemek.
A pásztoruk borús jegesmedve,
Északról emigrált fejudász szakmunkás.
Amint sorra Nevükön szólítja,
Ártatlanságba burkolt testet öltenek.

A Napból féhéren izzó dárdák
Zápora zúg végig a puha sejteken,
És repülő vashangyák lepik el
Páncélként az üvöltve fortyogó helyszínt,
Ám hajnalban a vashangyák szelíd,
Ostoba bárányszellemekké vedlenek...

ÁLLÁS

Itt lógunk egy kötélen két végén,
Egyensúlyban két Gordiusz között.
Egymáshoz kötötte színészsors,
Választott vagy kényszerű megélhetés.
Szédítő a látvány, és a néző
Tovább nem lát az izgalom spanyolfalánál.
A mutatvány közben perlekedünk.
Én haragszom rá, vagy csupán ő gyűlöl engem?
Elvágna a kötelet fölöttem,
De a hosszabb résszel ő is zuhan...
Én titokban menekülnék,
De továbbra is együtt szalad utunk -
A csomót nem kötélből fonták, árulás!
A cirkuszigazgató ismét neheztelt,
Amint együtt érnénk földet
Elkapna mértéktelenül nagy szája -
Ma a legnagyobb oroszlán a soros,
Megválasztották az elnépesedett bohócok.

VESZÉLYES JÁTÉK

Vigyorgó, színes gömbmanók böllérkednek
Fennkölt elhatározásaimban,
Ellesik gondolatom vándorlásait.
Elkapják és világgá kürtölik
Átrezesedett zenekarba verődve
Marhakupec-elméleteimet.
Barátságosan vállon, majd szájon vernek.
Tintába mártogatott tudatom
Betűvetésre tanítják ösztönükből.
Szikrázó kék, méregzöld és kárminvörös,
Csupaszem testüket rámszegezük.
Mebékélek velük, de ők velőtrázó
Dühöngésbe, üvöltésbe fognak.
Szelíd, gyilkos mosolyukban rám ismerek.

PROGRAMOK AZ IDŐBEN

Tökéletesség tudata ezüstös,
Simogató porfelhő, sejtjeimbe
Lopakodó milliárdnyi parányi
Magányos élettér, mely hiányával
Rajzol iránymutató vonalakat.

Cikázok a hézagokban, csapkod a
Halál, lábamon hurokkal zuhanok,
Arccal a kék sziklákhöz közelítek.
Vajon mennyit pótol a hézagokból
Az elemeire szaggatott testem?

BOLDOGSÁG

Öreg tölgyünk gyökerére találva
Vízcseppekkel ölelkezve porlani
Tökéletességbe tűnő, számtalan
Gondolatvégződésében, s hallani
Szellemvilágoktól mentes, egyszerű
Életében emelkedő szorgalmas,
Duruzsoló háncsedények munkáját.
Megpihenni évgyűrűi körében,
Felszívódni évszázados, megedzett
Nyugalmában, táncra kelni hajlékony
Ágai közt játszadozó szellővel,
Szétszóródni levelekből napsugár
Csillogó pókhálóira rálehelt
Páráját, megáztatni szomjazó,
Kérgesre vékonyodott talaj száját.

BORKÓSTOLÓ

Képlékeny, jégcsap szeretetünkkel
Észpincénkben gúzsba kötő kétely
Elfed minden múltra néző nyílást,
S jövőnkre enged félszeg sandítást.
Testreszabott észpince, kopogó,
Hordóban, hordóban rejtett kongó,
Súlytalanságban henyélő, biztos,
Nyugalommal hitegető otthon.
Előre kémlelünk, ám forognak
Körülöttünk ízei a bornak.
Vörös pillanat-tűzgolyócskáink,
Finomszemcsés fekete éveink,
Forró, karcos, zavaros átmenet
Gyöngyöző, fehér következőkbe.
Vegyesen merítsünk csak belőle,
Szívünk hathasson múltra, jövőre.

ARS POETICA

Kezdetben csak tollal írtam és vízzel,
Ám fokozatosan léket vert belém
A fémmé materializálódott
Teremtés tudatának ironhegye.

Vérrel írott soraim kezdetei
Elmosódnak a vizek homályában.
Most egyre élesebben újrakezdem
Remélve, hogy minden cseppet kiírok.

A KÖGYEREK JÁTÉKSZERE² részletek

A szerző versei szemlélet és formaalakítás tekintetében feltűnően különböznek napjaink szokásos költészetének fogásnemeitől. A kifejezésmód tömörebb, merészebb, a láttatás, a hangzás értelmezhető lehetőségeit úgy használja fel, hogy nem csak a metaforikus képi összevonásra van készsége, de a valóságtól elvonatkoztató szürreális-geometrikus nyelvi megjelenítésre is. Ez utóbbira kibonthatatlan nyelvi gubancok, ízlésficamok nélkül kevesen képesek.

Fodor András

Deák-Sárosi László ahhoz a nemzedékhez tartozik, amely már magától értetődő természetességgel, kényelmesen modern, célja nem a mindenáron való újatalkarás. Nem tesz erőszakot költészeti hangszervein, anyanyelvi ízekkel szólal meg belőle az újszerű hangzás. A különféle klasszikus és modern zenében járatos muzsikusz talentumára vall az, ahogyan szavai, sorai, versei hangzó testét kialakítja, a szólamokat egymáshoz viszonyítja, némelykor föltűnően hosszú dallamú, összetett mondatait kígyóztatja, és ahogy zenei egységet komponál egy-egy gondolati alkotásból. Ilyen módon megzenésített szöveg-együtteseiben egyetlen akkord sem zendül hiábavalóan, formailag zárt tömb valamennyi, és a mindennapos lét ábrázolt válságain fölülemelkedni képes hangzatokkal szárnyal föl sajátos magasabb régióiba.

Majtényi Zoltán

² A KÖGYEREK JÁTÉKSZERE / versek, 1996 Budapest, Orpheusz Kiadó

A KŐGYEREK JÁTÉKSZERE

Kivirágzott furulyának
Dallamát kőbe faragta.
Égnek dobálta játékként
Szenvedését, a Nap arcába.

Játékai ránkmaradtak,
Köztük egy tökély-kőgyerek.
Azóta ő dobál minket,
Szenvednénk, néznénk az arcába.

ÚTRA KELEK

Amint az éjszaka a hegy tövébe lopakodik,
Kicsordul a sötétből az anyagtalan, bódító,
Sebesen mérgező éjnektár.

Felszívódik a tölgyek levelein, kikezdi a
Kérgét. Ott van a bogáncsban, útilapuban, fűben,
Sárga, lila és kék virágban.

Felfalja a mogyoróbokrok szelíd susogását,
Meggöti a cirpelést, a sziszegést, a huhogást,
Csermelyek édes muzsikáját.

Légiesen szökdelek a halott tájban, érzem a
Föld fokozatosan erőtlenedő légzését,
Amint távol enged magától.

Úszom a csendben, míg felszívódom az éjszakában.
Tudatom a lét és nemlét korlátjába ütközik,
Széjjelsodor az időspirál.

KEZDETBEN

A Mindenség s a Hiány egyetlen pontként
Lebegett tudat, tudattalan határán,
Ölve akaratsejtető erőket.
E pont szeretetből dobta széjjel magát
Megszámlálhatatlanul sok részecskére,
A végtelenbe és a pontokon túlra,
A sejtelem-régiókba, a nemlétbe.
Kék rezgések, értelemszerű zsongások
Remegtetnek puha, vörös találkozást
Mégfoghatatlan, de érthető sárgával.
Forró orgonahang lehelete árad
A mindenségben, osztódik önmagával
Részre, részre, részecskékre, az életre.

IMA

Mért lázad elmém kétséggel ellened?
Mért kell a hit, ha bizonygatod léted?

Kezed a kék
Végtelen csillag-ág.

Szemed a Nap,
Közeli mosolyod.

Füled a Hold,
Bölcsen csak hallgató.

Tested a Föld,
Szelíden lélegző.

Lelked sok lény,
Emberek, nem talány.

A NAGY TALÁLKOZÁS

Nagy találkozóra áhítózunk,
Hol testvér léssen minden elem.

Cickomázott félkirálytők,
Nagymellékű kaballérok,
Töltöttmábú mellendzserek,
Szexfordított holottojók,
Kiparézsmált gebalajkák,
Lekristályzott matatólák,
Pillanellák és bebellák,
Papabogó gelengőgyék,
Güzörörgő lángelecskék,
Zöndülőngő virgerergők,
Tintaragó sajnalacskák.

Manci disznóm moslékban habozik,
Úgy véli, már találkozott velem.
Itt a kezem, nem disznóláb, nyújtja
Csülkét kést markoló kezem felé.

FÉLELMEK

Tébolyult, bomlott növényként
Tódul felém a Múlt.
Indái hasítják lábam
Frissen formázott nyomait.

Rothadó, zöld varrógépként
Fűzi a szemeket.
Csak páronként élnek együtt,
Pusztulnak, ha adták a hírt.

Talajt átfűző karikák --
Irtani sem lehet.
Halottsárga tökfejükből
Szórnak kék üveg-szemeket.

Morzsolom a Jövőt, markom
Ajkamhoz tartva így fújom
Vissza a sötétbe.
Világító vörös magvak

Libbennek vissza testembe.
Égő növényé sarjadva,
Hálót szőve Múlton
Száguldanak az avaron.

A KÖZELEDŐ...

Valótlan árnyat ideg-zsineg
Vezet szét vakon, és csak zörög
Vasfején oszló éjkori hang.

Vallomás-járvány: él és mozog,
Vasbeton pilla, égett szív-mag --
Végtelen úrré érlelt kis zug.

Velőkbe szorult éteri szag,
Vakon álnyugodt ének zizeg.
Végzetre megóv égi a vég.

SHOW-WIDÉK

A Küküllőn innen és túl,
Ott, ahol a kurta eszű,
Szelíd malac agya mégis fűr,

A Görgényen le és csak le,
Ott, ahol a szörnyetegek
Nem férnek bele a mesékbe,

A Rapsonné vára alatt,
Hol álomba merült lányok
Szülnek még idegen fiakat,

A Malomhegyen lefele,
Hol összecsap ördög s angyal,
És egyikük vére csörgedez,

A Kopasztetőn, mely lenéz,
És újra növő hajától
Ősrégi bölcsességet remél,

A Sóhátun felül s alul,
Ott, ahol beszakadt odúk
Megvilágítják sötét agyunk,

A Parajdnak patakában,
Ott, ahol az aranyhalak
Éjjel s csak neked láthatóak,

Ott...

SZÉKELY „ÓDA”

Pogány istenekben hívő,
Konok, vándorló lovasok,
Jézust követő, kövező,
Porló kenyérszikla-markok,

Thargitaosznak fiai,
Hegyhez ragaszkodó góbék
Égi segítséget várni
Százszor titeket csalt remény.

Fekete köd rabságából
Hitetlen elvagyódó ifjak
Könyvmítoszt teremtsetek, hogy
Elmétek legyen a szabad!

MAGÁNYOS FENYŐ II.

Merről fújta a szél e magot, nem tudom.
Fává cseperedett itt e kopár fokon.
Méregző fekete eső szitál rája,
Gyökereit kitépi, húsába vájja.
Bár fénnel tekint az elkopott sziklára,
Kéri a szélt, vigye nyugtalan útjára.

EGY PÉNZTELEN KÖLTŐ (H)ŐN-VALLOMÁSA

Szabó Lőrinc helyett írta Deák-Sárosi László

Üres zsebbel s kutyámmal indultam hazulról,
Dalolva, frissen, mint aki a Nap barátja.
Botom végigmatatott minden követ, csigát,
S ámultam a szomorú és szelíd lányokon.

Elhagytam sok szellemi kalibám.
Égesd el a könyveket Kalibán!
Táncolva vigadjunk máglyád előtt,
Állat ébredjen bennünk, ős-erő.

Nem volt semminek se léte se nemléte,
Hű és hűtlen szerelmeknek szenvedése.
Téged kíván bennem egy nagy lomha állat
Vagy fehérszoknyás, édes, buta lányokat.

Rejtély vagyok, akár e sokszínű világ.
Titkomat megsúgom, kizárólag neked:
Én egy másik pólushoz képest létezem,
Nélküle, mint hulló napsütötte sziklán.

MIÉRT NEM LETT BABITS MIHÁLY ZENÉSZ?

Miért nem lett Babits Mihály zenész,
Bár a zene „homoktalan”, tiszta,
Nem ragad a sok hangra mint szóra
Gyönyör, átok, ostobaság-penész?

A zene pusztán Bacchus-orgiák
Kopott visszhangjának a visszhangja,
Nyomorgó nép adakozásából
Repedésig feldagadt részeg pap
Ájtatos, dísztelen nyekergése,
Bordélyba szakadt ocsmány szerelem
Mosdatlanságtól ragadó dala,
Grófok aranyán megtermékenyült
Koldusköltők langyos dicshimnusa,
Viskók fölött pöffeszkedő várban
Mulatozó nemesek nótája,
A Dunát átpingáló keringők
„Semmilyen kór”-t keltő vírusai,
Diktátorok rozsdás indulói,
Dodekakafónix szonátái,
Népdalmolyok burjánzó szvitjei,
A halált éltető fenegyerekek
Üvöltésének műfájdalmai.

TRIANON LÁBAI

Húgybúzós Trianon, pöffeszkedő Versailles!
Szépséges csápjaid láttán megindul a versszáj.
Királyi bordélyok, aranyozott vécék,
Mért hullott pénzvérért egykor tudatlan a jó nép?

Július tüzét is ridegségben tűró,
Kétlábú ökröket gyakran vissza (nem) vert tükrök
Elunták szolgálni napfényel a királyt,
Köztársaságukkal szórtak magas erkölcsi gyászt.

Trianon falában hamis zene sunnyog,
Padlóján ezer meztelen láb nyüzsög.
Kitárult peckesen csodálói előtt:
Hongkongi turista, nyájas, tuniszi jegyszedő.

I. ÁLOM

Testemen hirtelen
Óriási tüskék teremnek,
Mosolygó, villogó,
Kék és narancssárga pálcikák.

Kedvenc dallamaim suttojják,
Táncolnak köröttem,
Végtelenbe folynak, osztódnak,
Játékká fonódnak.

Mint forró lehelet,
Puha, átvilágíthatatlan,
Simogató permet
Megtöltik fölöttem az éjt.

Csak egy sárga kövekből épült
Lovagvár repül, mely
Őrzi a halhatatlan lelkek
Szemmelvert jóságát.

II. ÁLOM (A SEMMI SODRÁSA)

Az igazságtalan osztozkodásnál
A meg nem nevezhetőnek fenntartott
Helyről egy félmarék pipadohányból
Láng csattan elő, vijjogva körbejár.
Felégünk a házzal, a hegyvel. Csend. Csend.
A lángba vágott résen át menekül
Tudatom. Gyorsulva vonz a rideg fény.

III. ÁLOM (A VISSZATÉRŐK)

Előnyúl a vénséges vén kéz,
Hitünk belecsavarja tollába.
Újjárajzolja számtalanszor
Mindenik parányi jelenetünk.
Tolla néhanap megbicsaklik,
Ébren is láthatók az előző
Életben firkantott jellemek
Mindig ugyanúgy félresikerült,
Közeledő, kék vonalai.

IV. ÁLOM (ÉDESANYÁMNAK)

Térdig sárban elfáradt gyertyák közt
Vánszorgunk a temető végén.
Báránnyfelhők játszanak a konok
Sötét savanyú vigyora körül,
Lábaink előtt összefonódva
Fényes márványtemplommá változnak.
Fehér kő- és üvegszobrok nyújtják
Szárnyaikat. Hús-vér lényé válnak,
A fény mosolyán velünk repülnek.

MÉLYZENE

A posztmodern koldus
Kaloriferrel muzsikál.
Kalapjába egy
Hosszú lábú nő fittyet hány.
Keresztet kotor elő
A lájbizsebéből,
Egy maroknyi unikumot
Csizmája szárába rejt.
Kutyája kellemesen
Nyüszítő dallamait
Gazdája képére sírja.

A MÚZSÁK TEMETÉSÉN

Egyik költő fűzfakoporsóban
Nyuvogat egy múzsát,
Másikuk a nemlétező tömeg
Hűtött lábnyomai
Előtt szaval temetéshez ódát.
Szapulja a felvett
Keresztjét, szidja a harmadrangú,
Nagy vezérzszeniket.
Ragaszkodva változás szelére
A harmadik költő
Múzsává táncolja át magát, és
Vájjá önnön sírját.

SZERELEM-KOLDUSOK

Az aluljáróban visítózó
Szerelem-koldusok kalapjukkal
Mégis inkább meztelenségüket takarják.
Nyolcas görbére csoszogva kérik
Az előttük haladótól Isten
Lyukas zsebnyi, csekély ígérését.

HÓ-VE, JA?!

Isten rajzolt kezével
Veregetik fejecskémet:
Büdös, vagyis bűnös vagy,
Közénk való mázsás tökmag!
Elviszünk fűszernek az
Égi kecsap-oázisba.
A részvételi díj, jó,
Csupán előírás-dollár
Meg kis belátás-fillér.

VALLOMÁS A VALLOMÁSRÓL

Lényed csilingelő,
Apró drágakövek
Forró, puha fénye.

Türelmet felőrlő
Izmusokból emelt,
Konok véleményed.

Feledjük, izmusok
Hol is szaporodnak,
Repülünk mi ketten.

Vakmerőn száguldó
Forgószél-lovas vagy,
Porrá hullnék veled.

Tündéri melegség,
Táncoló ringatás
Szereteted tüze.

Kutatnám, keresném
Csókod, csak az a kár:
Ágbogas a füled.

VÍZCEPPEK RÍNAK SZÉJJEL

Kettőt előre, kettőt hátra,
Szikrát pattog, pörög a hárfa.
Csengő vízcseppek rínak széjjel,
Karmazsin ködként válnak eggyé.

Nyolcas mámoros görbén berreg,
Kattog, ketyeg húr-idegekben.
Ellenpont nélkül abszolút pontok:
Öleléseid dallamlángok.

AJÁNDÉK

Önmagukba visszatérő vonalakban
Mégis fölsikolt a fény.
Társadul szegődtem e röpködő pályán.
Óriási pillangószárny-villogásunk
Kaput éget a sok kis,
Ártatlan szörnyeteg szűk odúja közé.

SODRÁSBAN

Milyen magból kelnek e sötét házak?
Rájuk botlik a szél és elhűl.
Néhol még kúszik egy sovány fénycsík
Az emberekként öltözött árnyak
Ruganyos üvegteste körül.
Ketten vagyunk csak hús-vér lények,
Ennek ellenére létezünk.

SODRÁS ELLENÉBEN

Minden tartozásom
Kiegyenlítettem -- velem.
Lelkem aprópénzként
Fogyott el, az ördögnek se
Lenne mit eladnom
Amiért akár emberként
Öltözött, ruganyos
Üvegtestű árny lehetnék
Meseországban,
Akár e sötét házak közt,
Ám a közeledben.

KÉRDÉS VAGY FELELET?

Apró, zöld mohaként élünk,
Gondolatunkra tapadva,
Lebegésünkben is rabként,
Fojtó, rózsaszínű ködben.

Rettegésünket eltépjük,
Távolodnak a zöld sziklák.
Kitörés helyét szemléljük,
Egy vörös tó nyugodt álmát.

Mint fehér, kimosott felhők
Bujkálunk a zöld indák közt.
Belélegezzük egymást nagy,
Elringató hóesésként.

„GYÖNYÖRŰSÉGES” 1, 2

1. Pokolból visszadobott hímek
Élve oszló testének gőzében
Szédelő örömlányok lába közé
Furakodó féreg vonaglásától
Ostoba vigyorba fulladó mosoly
Ráncai közé szorult bolha
Csípésétől meglepett nyekkenés.
2. Felhővilágunkban örökmozgó,
Gömbbé fonódó fémhúrokon
Játszó jéggyöngyök zenéje.

ANTIRÍM

Mi más-más bolygón élünk.
Villámból dobunk füzért
Az éteri útra.

A szemeket számlálva,
Vak egérgépek gyanánt
Közeledünk újra.

Villogunk szerelemért,
Míg óvatosan kérded:
Nálad most hány óra?

A NEM-VÉLETLEN

Halkan lélegző léggömbök
Kék-piros tömege száll fel s alá.
Nem látjuk tőlük az eget,
Nem nyomaszt a látvány, sem a mély.
Ha megmérném tömegem, zuhannék.
Higgy még most is mosolyomban,
Röpködj továbbra is velem.

TRÉFÁS HOROSZKÓP

III. KOS

Én vagyok az egyetlen,
Közöttük is az első,
Jövőre meg bárki más,
Te értem akár ma is.
A jégtrónra helyezlek,
Jótúzzal hevítelek.
Neked adom, lustaság,
Mit kedvünkért megszámlálsz.

IX. MÉRLEG

Holdbéli földműves
Versekkel foldozom
A napéjegylenlőtlenséget.
Szélhárján zengetek
Múzsáimnak véres,
Hüllőknek angyali muzsikát.
Mérlegpohár vagyok,
A betömhetetlen,
Követ kövön nem hagyó jóság.

AZ IGAZSÁG SZÁJA³ részletek

Deák-Sárosi László versei olvasásakor elsőnek hihetetlen otthonosságának örültem, mellyel a modern vers technikájában úgy mozog, mintha saját szobájában sétálna. Már első köteténél is meglepett, hogy a spirituális mondanivaló hibátlanul születik meg ebben a környezetben, és annak ellenére, hogy rendszerint nehéz és súlyos, mindig érthető. Ugyanekkor érdekes, hogy ezek mind filozófiai jellegű és nagyon rövid versek, amikor a fiatalok rendszerint nem tudnak 8-10 soros, jó verset írni. A teljesen egységes és harmonikus tartalmú verseskönyv egy ismeretlen, modern, bonyolult, de közérthető irányzatot képvisel, amelyet nálunk még senki sem próbált követni, vagy mert feleleveníteni. A tartalmi érdekesség és vonzerő mellett a kötet klasszikus prozódíája tökéletesnek mondható.

Faludy György

Deák-Sárosi László költői kibontakozását közel egy évtizede, diákkori indulása óta nyomon tudtam követni. Életének, szakmai pályafutásának és pályamódosulásának kitérőit is találékonyan javára tudta fordítani annak, hogy forma-eszménye irányába változtassa, csiszolja saját költészetét. AZ IGAZSÁG SZÁJA érdekes, könnyed, valósággal reneszánsz-hangulatú életkedvet sugároz a ma divatos morbid és nyelvi durvaságot árasztó mű-eredetieskedés közepette.

Lászlóffy Aladár

³ AZ IGAZSÁG SZÁJA / versek, 1998, Budapest, Littera Nova Kiadó

AZ IGAZSÁG SZÁJA

„La Bocca della Verità”

Torkomon akadt a hetven-
Hétezredik rész igazság,
Bár csak hamis éntudatból
Martam ki titkon magamnak
Isteni szolgáló gyanánt.
Gyomromban átkozott, büzlő,
Zöld igazság-üveggömbbé
Préselődött össze a sok
Elcsent csalás-szilánk, és azt
Keresik látogatóim
Hiába, mint bölesek követ.

GYÖNGY

Az emberi gondolatközösség
Cseppkőmalmában súlytalan lassúságban
Morzsolódnak a véget nem érő
Változatosságban teremtett formájú,
Öröklétű szikraszilánkok.
A kisebbek kimerészkednek az éren
Át a legfényesebb tengerekig.
Gyöngykagylóba rejtőzve, tovább lángolva
Arányosan túlzott önmagukat
Építgetik harminchárom évszázadig.
Visszatérve a malomkő előtt,
A gyorsuló véletlengenerátorban
Súlytalan lassúságban szikráznak.

VÉGTELEN

A szeretet előinda-
Gyűrűzetén lógunk
Az el nem apadó,
Feneketlen kutak fölött.
Kattog a láncszemek
Stafétabomlása.
Ha megállnék, a süketen
Szuszogó mély dobna vissza.

HÁLAADÁS

Isten kockát és téglát vet,
Lelkünk templomában épít
Belőlük igazságosnál
Tökéletesebb, egyéni
Mértéket, olyat, amelyben
Mégis bűn az ostobaság.

PROFÁN BÚCSÚ, 1988

Jeges bőrömből
Napra fókuszolt
Reflektorokkal
Csapolják véretem,
Mert testem áttetsző,
Egyidőben minden
Oldalán nyitott könyv.

MEGTÉRÉS

Másik énjével minden
Válaszútnál találkozott.
Imamalmuk és dobó-
Kockájuk valahányadszor
Azonos irányba
Lendítette szét testüket.
Utoljára az élet
Peremén ütköztek meg, majd
Titkon eszközt cseréltek.
Mégis megérkeztek saját,
Gyűlölt isteneikhez.

VISSZAHATÁS

Az építendő templom
Helyén, egyik legelőn
Kérődzik tanácstalan
Az élőklub tagsága.
Egy arra tévedt vándor
Csóharangoknak véli,
És felsorakoztatja
Kinyújtott karjaikat.
Megzendíti a hála
Himnuszát, ám a hangok
Egyként, természetesen
Visszaütnek és ütnek.
A zörejek kérdezik:
Ő volt az órasmester?

ÖRDÖG PRÓKÁTORA

Megkérdőjelezhetetlen
Garanciájú, korszerű,
Tűzvörös ekéjével túrja
A város zöld macskaköveit.
A nyitott szájjal megfagyasztott
Tömegnek kedvvel kiabálja
Lóvátett cimboráját⁴ a
Fű zöld volta ellenében
Logikusan védő beszédét.

⁴ A „cimborá” szó Székelyföldön az ‘igavonó állatot vezető gyerek’ jelentéssel is ismert.

GÉNIUSZAURUSZ

A kőfennsík egyetlen falvába
Betévedt a legbarátságosabb,
Harmincméteres, emberszabású
Géniuszaurusz. Látomását
A lakók könnykő templommá vájták.
Arcát eleven húsig szaggatva
A templom bejárata elé dőlt.
Ma Júdás-csókokból próféciál.

KAPCSOLATOK

Ajtóm előtt egy járókelő
Nehézségi erőnek híján,
Találomra épp rám próbálta
Szegezni magát s tekintetét.
Műhatározottsággal kivert
Kezemből néhány szóvirágot.
Egy szónak földbe gyökerezett
A lába s pillanatok alatt
Fürgén kígyózva szárba szökkent.
Az idegen barátságunkra
Hivatkozva könnyeket szórt rá,
És egy határozott döféssel
Megkarózta a növény tövét.
Azóta mindennap erre jár,
S számonkéri tőlem az indák
Növesztését, amelyek már
Túlnőtték a város fogain.

BŐRÖDBE BÚJVA

Ropog a rulett,
Döglődő hulló
Mindaz, ki nem játszik.
Pörög a pénzgép,
Átkozott legyen
A szerencsés flótás.
Képzeletbeli
Tétem megteszem
Zsebemben holt-biztos
Zsetonokkal és
Képemen kevély
Mosollyal. Senki sem
Sejtheti, hogy én
Mindig veszítek.

BÖLCSESSÉGFOG

A tervszerűen hívatlan
Szabálytalanság helyéből
Elpihent milliméterek
Harang alatt zsongatják el
Füleiktől az érveket.
A következetességgel
Húsba vágó új bölcsesség
Fájdalma helyett lelkükről
Vonítanak a holdfénynek.

ÁLLATMESE

Fagyvilágította,
Halott lőtérben
Két barát sakkozik.
Matt, vigyorogna
Tűz helyett az egér,
Ám az oroszlán
Szempillája rosszul
Leplezett, elvont
Mozdulataival
Beint egy macskát...

VÁSÁRFIA

A sarokba szorított
Érdekes patkány
Földre teríti a vak
Medve árnyékát.
Mézeskaláccsá festi,
Majd elrágcsálja
Ezer kölyke láttára
A tér közepén.

PÁR BAJ

Két nemes Don Quijote
Cervantes könyvét látva
Megvilágosodott.
Fegyverhordozóikon
Lovagolva újonnan
Nőtt szélmalomlapát-
Szarvaikkal javítják
Egymás lépéseit.

KÁRTYAVÁR

A hat falat méregető tudatán
Nem fog a gravitáció.
Jegyzetek,
Morzsák, az örökmozgói
Követnék
Fel-, leépülő irányát.

EPSON LQ-100

A zavart zene zörgését,
Amit nyelvünk nyírva nyeltünk
Fekete fagyot fűrészelve
Szólamonként sziporkázta szét
Két kékeszöld kavicsrozmár.

GITÁR

A gitár koporsó, melybe
Kíégetett szemű zsenik
S újszülöttek temetkeznek.
A húrjait aszalt eszű
Vénasszonyok hasogatják
Hajadonok melleiről.
Kockát vet az ördög - ismét:
Aki veszít eljátszhatja
Gitárjának zengő fáján
Fészket rakó kanáripár
Még ismeretlen jókedvét.

MÉRLEGES

Kövekbe olvadt,
Kevély mosolya
Mérlegen billeg.
Moraj dönti el,
Két kilós tömeg
Könnyed öröme,
S közülük melyik
Súlyosabb. Tudta.

TUDÓS SZAVAK

A faiskolából
Szabadult két csemete
Beoltott programmal
Színvidék-peremekre
Sodortattatott ki.
A kisebbik rózsaszín,
Enni tanították,
A nagyobbik áttetsző,
Ivásra képezték.
Titkos időúton át
Egymás szavaira
Éhezve, szomjazva
Megfulladásig tömik
Irdatlan fülükbe
Kenyerüket és borukat.

CSALÁDFAVÁGÓKNAK

Régmúlt történések
Avarának lüktető
Zsongása lebeg be
Szobám és könyvespolcom
Apró ablakain.
Hallom vadúzó, földdel
Szerelmeskedő ős-
Apáink lármáját,
Szellemi-, és géntestbe
Kövesedett, égő
Vagy eleven könyveket
Biflázók zúr-zaját.
Kilátót építettem
Térből, tisztát, kéket,
Melyből nézve nem jajong
Láthatár s karnyújtás
Közt félúton hullámozó
Talány-történelem.

PAFARÁZIS

„Winter ist.” A Körúton
A Nyugati fele matat
A vén szatyor, verklíje
Sehova se irányuló
Tekintettel múhavat
Tapos a járda lyukába.
Az ellátó ígéretes
Végigborzongással figyel
Kiszabott jó formájú
Karácsonyfájáról. „Leben.”

FOLYTATÁSOS VILÁGÉGÉS

Meztelen holdja ijesztő
Következetességével
Fordul periódusában.
Szeméből visszavetíti
Akarata ellenében
Óráját, íróasztalát,
Kinnal kitalált hulláit.
Háromdimenziós, hideg
Állóképei közt a még
Összeroppantható emlék
Után keresgél hasztalan.

A XX. SZÁZAD KÖNYVTÁRA

Négy hajcsár elfeledt
Jelentésű, összehangolt
Mozdulataival
Vezeti tekintetünket
Nagy sajtönyvek egyre
Szárazabb borfestékekkel
Nyomtatott betűin.
Mikor jössz nagy gyomorégés?
Ó, Alexandria!

SZISZÜPHOSZ

A koromszövet-aggastyán
Ki se gondolt kérdésére
Csiholtam magamnak választ.
Bár évekig keresgéltem
Óvakodva, mégis mint gyúlt
A vád, anyagot az ösvény
Szívéből szakítottam el,
S bár markomban égettem ki,
Mégis milliárdnyi elvet
Emésztett meg akaratom.
A felszín hézagaiba
Se illeszthetők - tégláim.

HAZAFELE; 1989. DECEMBER

Késes éjszaka zakatol
A vonatra kapaszkodva.
Vörös körvonalú ábrák
Szuszognak a szenderegve
Is didergő fák tetején.
Fehér élű tekintetem
Kék folyosót szel a szurtos
Lényekbe, a rengetegbe.

FORGÁCS

Édes gyanták illatával
Serceg a spirálokba
Gomolyodó forgácsvihar.
A főművét roncsoló
Észeszterga nyúlványai
Által nem észlelt tér megáll.
Zenét sír a zengő fák
Megismételhetetlen
Mintázatú puhasága.

ÖRÖKÉLET

Édesapám emlékének

Méregzöld dombról narancssárga
Felhőkbe nyúlik a legszelídebb
Ősz fenyő. Vérei mint éhes
Publikum horgolódnak köréje
Képzelt amfiteátrumukban.
Imáik titkos zezugaiból
Felcsap a vándormutatványos
Jelmezeiben díszelgő halál.
Sokat sejtetve vésní kezdi
Egyre apróbbra tervezett művét.
Az elfuserálás előtti
Gyufaszálfa-jelölt váratlanul
Fénnyé lobban, s a pörkölt szemű
Halált nézvén az égbe száll.

ÁBEL FÜSTJE

Fodor András emlékének

Áldozati tüzednél
Káinok és szalonnát
Pirítók követik
Felolvaszthatatlan
Ajakkal, amint könnyű
S mérgezett szavak füstjét
Szivárvánnyá tisztítod.

VÁLASZ

A varázsfüvek rejtette
Színtelen kavicsok is kincsekként
Épültek be emlékváramba.
Közéjük falaztam barátaim
És ellenségek szellemét.
A tornyokat élesre csiszolták
A Küküllők, Temes, Alzette, Duna,
Fénymorzsáikat éji füstben
Szórom mezőre, utcára.

SZIMBIÓZIS

*Volt iskolám, a Székelyudvarhelyi
2-es számú Ipari Líceum
diákjainak és tanárainak*

Az aranysivatag-koron
Is átmunkált jégburkú magvak
Megérezés-mohán rianó
Eszméssel fonják csíráikat
Önmaguk és mestereik
Ég fele lendített művébe.

FÉNYBONTÓ TÜKÖR

Őszinte alakú, látó
Homokszemeket gyűjtögetek
Fekete gyémánt-tégelyben
Tudat-ötvözetté olvasztva.
Reggel a fényen utazók
Üveg-tükör-ház tekintetem
Kaleidoszkópjaiban
Saját képükre rögtönzik meg
Pusztító vagy pitypang-arcukat.

VÁDOLT EMLÉKEZET

Az elfelejtett szigetre költöztem.
Szemem egy ugrással felméri
Szűk partjai cikcakkjában,
Kecském megszámlált fűszálai
Közé felsorakoztatott
Kék-szürke homokkőtáblákat.
Valamennyi égből pottyant,
Tengerből mászott elő vagy én
Szeltem ki e kis zátonyból.
Végigrovom az összes, ábrát
Még nem látott felületet.
Köszörül a szél, újravésem,
Mélyítem vonalaikkal
Ismeretlen vagy anyanyelven
A rugalmasan változó
Rajzokat és az örök írást.

ÉJSZAK-DÉL

Lányomaimban hirtelen
Kibúvó vörös és lila
Füvek zenébe nyújtóznak,
Széles derűjű üllömön
Buja formáikról játszom.
A mindenhová kísértő
Antiárnyékok fekete
Kocsonyateste elnyeli
A hangot, a visszhangot, csak
Ez hallható: Miért követsz?

ÉLESVADÁSZAT

Tabuállatok, névfalkák
Loholnak e kék-bolygónyi
Csontbetű-rezervátumban.
Megidézem a gongok és
A kések szertartásával
A sárga-, bíbor- és cián-
Szörzetű fenevadakat.

FEKETE FAGYÖNGY

Fákon lengő otthonaimban
Fekete bogyókból fehér
Ragasztót olvasztok, rászórom
A hóforgatag tétován
Zöld-piros mikroszemcséire.
Fehér zekét segítek rá
Kiságnak, Nagyágnak⁵ vállára.

⁵ A Kis-Küküllő két ága a Sóvidéken.

TAVASZ

Egy csutakos, szőke vénuszlány
Kertjére teregette a Napot.
Zuhogott a fény, és illan mint
Esők után tócsák párája.
Szárnyas gondolatom öleli
A szárítkozó aranyesőt.

AZ ÁLLANDÓ GÖMBCIKKÉBŐL

Esküdj éber önmagunkra,
Kiáltottad felém, és zöld-
Fekete hegyé változtál.
Szemem Nap-pitvaraiból
Robajjal szóródó vadak
Utáni bűvös fémsendben,
A vakítón fehér, lila
És sárga fényt szelő fűben
Kezem keresi kőkezed,
Forrás-szád, tűzcsepp combjaid.

JÉGSELLŐ, DECEMBER 23.

E télen az idő is ráfagyott
Falunk húszméteres hókérgére.
Körmeinkkel hasogattunk utat
A várt megváltó vélt jászla fele.
A súlyos, szürke égből hirtelen
Apró jégsellő hullott ölembe.
Fekete kőszén köpenye alatt
Vörösen sziporkázó csontokon
Pengeként vágott jégizomzata.
A kunyhónkban ízlelt tüzes víztől
Riadtan a Föld középpontjába
Égette kifordított önmagát.

EGYNEMŰ VÉGTELEN

Tekintetem némberekben
Gyúl életre, s pihen,
Ő nyelt nyársán égettetne
Melegébe engem.
Éneke emelt végtelen,
Egyedül ismerhet
Tiszta és kurva szerelmet.

SZERELEM TESTE

Tekinteted
Mint fémtengeren
Céltalanul
Csapkodó hullám
Engem akar,
S képlékenységbe
Szédít, forgat.
Melleidnek
Ruganyossága
Szárnyas holdak
Pitypangtesteként
Védekeznek,
Mégis a ki
Nem tapintható
Forróságba
Vonzanak most
A combjaid.

VÁGY

Fűzfasípot faragva,
A tudatlan örömével
Vágtam ki lelt bicskámmal
A zöld égből a Napot is,
Hűvös kezedbe adtam.
Nem hiszel, mégis hangjából
Szólamonként fonod meg
Új érzékű ágyainkat.

KÖTETBEN MÉG MEG NEM JELENT VERSEK

AZ IRODALOM SAJÁT SZÜLETÉSNAPJÁRA

Idétlen idős lettem én,
Magam-meglepte versenymén
(Kövér
Öszvér).
Elszálltak velem betegek,
Szétrobbant, kormos fellegek,
Bután
Után.
Lehettem volna építő
Céllal mérgező, szédítő
Handa-
Banda,
De megnyesett jól kis antal,
Az egyetemi mord asztal
Dőre
Őre.
Ütök s visszaütök mint nő
(Az okos öklű most épp ő),
Kemény
S legény!
Titkon skizók vettek kézre,
S nem veszi senki észre
Saját
Magát.
Mások egész népem bőrét
Fogják vásárra jó pénzért
Terí-
Teni...

A VERSRŐL

Tünékeny ék a tárgy, nem úgy a forma,
Tolong feszülve egybe száz szabály,
Az űrbe verstan ül, s a kocka-báj
Ravasz kivétel: ős-neveknek orma.

Üres maradsz, belőle bár zabálj,
Nem oltja szomjadat se - jobb a bor ma! -
A nyelvbe fészkel, írja mint a torma;
Ne védj magad, de önjelölt rab - állj!

A ritmusában úr az elv, a tétel,
S az olvasó e érv-kenyéren él:
„Kimúlni sok, de élni nem hagy”-étel,

Legyen szabad, kötött: te kellenél,
S ha ködbe, rögre nem terel kivétel,
Ravaszdi mérce nélkül is zenél.

KERESZTÚT

- szonettkoszorú -

1. JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Holtomig ítélnék, odúba raknak,
Beskatulyáznak, mint atyám őket.
Fel is, le is fizetek, egy élet –
Ez ára a szemenszedett haragnak.

Ki vagyok? Ezért kell nemlétbe tűnnöm:
Teremtés-tévedés lettem hitben,
Istennek ember, embernek isten.
Tudják, s nem hiszik, ez egyetlen „bűnöm”.

Egyenként ülnek rá szemben velem
A mérlegelő legnagyobb szellem
Mindig jobbra billenő tányérjába.

Ők balra dőlnek, s az isteni tábla
Bosszúra késztet, s azt bánják hiába.
Közönyük könnyezik, és ha kell nem.

2. JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Közönyük könnyezik, és ha kell nem.
Tekintetük csupa segítség-tudat,
Mégis magam emelem fel a rudat.
A terhet mindenkitől átvettem,

Lelnek újat maguknak helyette,
De egyszer bezárul majd a gyújtó-kör,
S hiába tudja ezt ember és ökör,
Kintreked többük jó és rossz tette.

Az ajtó titkon és hirtelen zárul,
S bár ezen még a festett arc is ámul,
Nem válogattam, nem ítékeztem,

Csak szolgáltam, és ez lett a vesztem.
Vigyorog a tömeg rajtam kajánul,
Nem botlottam meg, mégis elestem.

3. JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL

Nem botlottam meg, mégis elestem.
Végzet kell nekik, de csak úgy mint látszat:
Porba hull-e az isteni alázat?
Vajon megtörik-e a keresztem?

Híg ez a vigasság, nincs belépő,
Cirkuszban lesz ez majd érték mint műsor,
Megismételve százszor, milliószor,
Így lakhat jól a kíváncsi néző.

Ki itt csipeget, az balga, béna, vak,
Ki reméli azt, hogy elszáll rögtön,
Amint nyert már elegendőt magának

Látványon édesült kárörömön.
Ki nem várja, hogy az égig nőjön,
Már más világban köszönök így annak.

4. JÉZUS TALÁLKOZIK ÉDESANYJÁVAL

Már más világban köszönök így annak,
Ki nekem emberi testet saját
Testéből kiszakítva adott át.
Bár köztünk el nem bomló szálak vannak,

Meg kell tagadnom őt (s ezért ne bírálj),
Másként, mint engem bármely földi vér,
Mely enyém, s gőgje az, mi égig ér.
Királyból lesz koldus, koldusból király,

Barátból néző, gyilkosból testvér,
Ez érték az emberitől eltér.
Anyám és apám közül kell válasszak:

Föld vagy a végtelenbe vivő szárnyak?
Bárki ellen azt szeressem, ki kér,
Ki viszi keresztem, bár e szándék vak.

5. CIRENEI SIMON VISZI JÉZUS KERESZTJÉT

Ki viszi keresztem, bár e szándék vak,
Részt vesz a jutalomsorsoláson,
Esélye van, hogy titkokat lásson,
S fődíj egy nyári paradicsomi lak.

Ő viszont téli nyaralóra vágyik,
Ezért gerendát gyűjt hozzá s szálfát,
Féligbarátok szeméből szálkát,
Vágya átépül, lesz belőle másik.

Szándéka nyer, sima a küzdelem,
Gyorsan lép, tudja, ha más szögből nézzük,
Nem teszi élre őt a bíró-szem.

Remélnék még, kiknek színes a vérük,
Mélyebbről látszanak, mint (és ez nem trükk)
Ki tiszta arccal vizet mer nekem.

6. VERONIKA MEGTÖRLI JÉZUS ARCÁT

Ki tiszta arccal vizet mer nekem
Akkor is meglelhet titkot és csodát,
Ha igaz forrást csupán mint álmot lát.
Mit ad, az neki újra megterem,
És nem is sejti, kihez most talált,
Isten, király, ember, csaló vagy balek,
Kiből most készül távozni a lélek,
És parancsra boldog, úgy vár halált.
Védtelen ő, ezért leginkább szabad,
Minden vagyona remény s szerelem,
Mert ily tisztára sár s arany nem tapad.
Gazdag úgy lesz, ha esztelen szellem,
S ha kell egy cseppből akár tengernyit ad
Annak, ki újra elbukó elem.

7. JÉZUS MÁSODIK ELESÉSE

Annak, ki újra elbukó elem,
Atyám megteremti antilény-mását,
Az ő mindenben ellentétes társát.
Én megyek vele, vagy ő tart velem?
Ki az igazi lény, magam vagy az árny?
Egyikünk vezet, a másik követ,
Jó döntéshez kevés az agyszövet.
Régi életem megroppan, mint egy szárny,
Felkelni túlvilágban kell kapkodjak.
Vezeklés lett társam, egy kísértet,
Alig-bukásra vagyok kísérlet.
Frissen beforrt sebekből kitépett
Erővel suttogok, s ezek csak szavak,
Reményről már csak asszonyok hallgatnak.

8. JÉZUS BESZÉL AZ ASSZONYOKHOZ

Reményről már csak asszonyok hallgatnak,
Csend itat át minket, mint köveket,
S felszabadul köztünk a szeretet.
Vágyuk olthatatlan, most már vallatnak,
Szóra éheznek, az érzés halvány folt,
Annak sem hisznek, akiért élnek,
Ám testből testbe vágyik a lélek,
Nevén kell neveznem ma mindet: Úgy volt!

Ne sírjanak értem – kérnem hiába,
Testük és lelkük méreggel telt, kába,
S ha nem feszít mérgük, a hiány lép:

Megfojtják egymás gyerekét, s ez épp
Elég, mert a kettes még nem szent szám ma,
A hármas a bűvös, a végzet-kép.

9. JÉZUS HARMADIK ELESÉSE

A hármas a bűvös, a végzet-kép,
És én a titkos terv szerint elbukok,
Megfejtették ezt szilárd logikusok.
A félelem majdnem hit, s nekik szép,

Új vallást épít erre néhány tudós,
Imádni kezdték az indukciót,
Géppé vált testük és lelkük, ha volt,
Mégis úgy félnek a jövőtől, mint jós,

Mindent úgy vésnek bele a kőbe,
Mintha a jövőjük véges lenne s zárt,
Nem engednek külső jelt a körbe.

Én eltörölném a félelem-határt,
Visszatérne a jelen idő, de
Kifosztanak engem, és ez a nem várt.

10. JÉZUST MEGFOSZTJÁK KÖNTÖSÉTŐL

Kifosztanak engem, és ez a nem várt,
Kell nekik egy fakó, szakadt köntös,
Tépi azt a béna is, és lökdös,
Ronggyal tágít képzeletének határt.

Eladható, eljátszható, osztható,
Értékes lesz egykor majd e bálvány,
Ha nem varázslat, akkor is látvány,
Hitetlenek által is kifosztható.

Nép és pásztor kezdetektől öreg,
Ruhátlanságom most a közönybe márt,
Ilyen testben nincs ige, csak szöveg.

Koldus ne adjon, mert a gögben tesz kárt.
Bár könnyebb sosem lesz ez a tömeg,
Adnám a vigasztalót s mást, mi nem árt.

11. JÉZUST KERESZTRE SZEGEZIK

Adnám a vigasztalót s mást, mi nem árt,
De most nem én játszhatok bőkezűt,
Ecetet kell innom, mint jó nedűt.

Egy felkent nekem töviskoronát gyárt,

Rendhagyó méltóságom kíván ilyet.

Keresztre szegeznek a köpködők,

Én másféle törvényen öröködök,

És igaz király dönteni nem siet.

Lassú a nézőnek a kínzógép,

S hiányzik neki még néhány felvonás.

Ahogy egy ór belém döf, az megszokás.

E lándzsa ára majd a csúcsra lép,

Az értéket a gyilkos tudja, nem más.

Elveszik mindenem, a szél is tép.

12. JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

Elveszik mindenem, a szél is tép,

Úgy űzik el a lelkemet, mint e két

Íránytű nélkül eltévedt emberét.

A testük bár vérzik, a lelkük ép,

Késsel gyilkoltak, míg én vigasszal.

Bár én őrzöm még a tömeg igazát,

Az egyén saját nyomorán túl nem lát,

S elveket, mint kufár nem magasztal.

Senki sem ért, de van, ki sajnál, s nem árt,

Értük repednek meg a kőhegyek.

Szóljak-e még, vagy áldozat legyek?

Most át kell lépnem a halált, a határt.

Istenem, miért hagytál el? Megyek.

Halott testem is faggatják, mert nem zárt.

13. A HALOTT JÉZUS ÉS MÁRIA

Halott testem is faggatják, mert nem zárt,

Mindenki bizonyosságot akar,

Olyat, ami végtelen űrt takar.

Csak anyám nem kérdez, ő mindig kivárt.

Érzi, hogy az élet meg nem érthető.

Megsirat engem, mint anya fiát,

Fájdalma nagy, de befele kiált.

Szívet adott s eszet nem a teremtő:

„Miért van rossz és jó meg rút és szép?
E végletek nélkül sem lenne sivár
A föld, melyet felszánt sok éhes nép.

Elveszteni a legapróbb lényt is kár.”
Késő mindent újragondolni, mert már
Tapad kételyük: visszatér ekképp?

14. JÉZUST SÍRBA TESZIK

Holtomig ítélnék, odúba raknak,
Közönyük könnyezik, és ha kell nem.
Nem botlottam meg, mégis elestem.
Már más világban köszönök így annak,
Ki viszi keresztet, bár e szándék vak,
Ki tiszta arccal vizet mer nekem,
Annak, ki újra elbukó elem.
Reményről már csak asszonyok hallgatnak.

A hármás a bűvös, a végzet-kép,
Kifosztanak engem, és ez a nem várt,
Adnám a vigasztalót s mást, mi nem árt.

Elveszik mindenem, a szél is tép,
Halott testem is faggatják, mert nem zárt.
Tapad kételyük: visszatér ekképp?

EMBERI HIMNUSZ ISTENI FŐKNEK

- Az Aquincumi Múzeum különdija (V. Aquincumi Költőverseny) -

Bölcs atya, Iuppiter, ódánk száll neked égbe a Földről,
Nagyságod nyila zúz; cél, aki hisz, s aki nem.
Vedd köszönetként azt a tudás trónján, te Minerva,
Itt lent ész, ami jár, s adtál: mindnek elég.
Bacchus szent neved egyként zengi a céda s a felkent,
Olcsó s drága borod rejthet bárkibe kéjt.
Merkúr, tisztelet! Egymagad őrzöl még szabad elvet,
Kalmár s tolvaj örül: egy kalapodba befér.
Hála neked szerelemtüzedet nyilazó, arany Ámor.
Tőled nem menekül félholt, sem dalia.
Népünké, a csodálat téged is illet Apolló,
Adtál önbecsülést, s nincs már törpe zenész.
Hódolatunk tied, óv az a végtelen éjszaka, Plútó,
Melybe hatalmasat és koldust is befogadsz.
Vágyunk emberi arcú isteneinket imádni,
S látnunk mást se lehet: isteni embereket.
Itt van, lám a vezér, aki él még, s nagy tömeg élén
Azt hiszi, kardja a sors, marka a Iuppiteré;
Vagy más: mintatudós, aki védett, dísze pecsétje,
Látó fényben is ő, így lebeg öntudata;
És fogadós, ki a pénzes hordó, bor vizezője,
Végső mámorea vélt, s titkát ismeri ő.
Isteni szerzet, tévő - nem hinnénk - a csavargó,
Torz feje földre, ha ért: megfordult a világ.
Nem lehet emberi lány az a dúskeblű a sarokról,
Bimbót, ily csuda jót nem nyit (tudja), csak ég.
Csordul búja, s több száz könyvét bújja a költő:
Poklok pokla, de már ég fele átmeneti.
S végül a szolga, ki pap, s örök eszmék osztogatója,
Koldus bőre felett, teste s lelke király.
Párkák, sorsalakítók, volt s van-e lény, aki látott
Isteni isteneket, emberi embereket?

BORKOR (i. e. 399 -)

Ásított Zeusz: „Úgy unom
Földön himnuszok ős-, emberi dallamát,
Kíméletlen a hála-dal,
Inkább tömd be füled, s szent nyugalomra térj.”

Így tett mindegyik égi lény,
Nem mint Bakkhosz a vad, lelt, fogadott gyerek:
Éjnek leple alatt leszállt,
S furmányos dala már szórta a szenvedélyt.

Lassan felszabadult a kéj,
Mámorra alakult, táncba szakadt a kín.
Nők és férfiak teste gyúlt:
Őrjöngésük, a láng szállt az Olümposzig.

Ott fenn fülbevalója lett
Rossznak, jónak e vad emberi orgia
(Szétolvadt fülük őrfala),
S borgőz húzta le az isteni armadát.

Pőrén összevegyülve nyílt
Elbűvölt Zeuszék zárt zsebe bárkinek.
Bort mért Sóska meg egy fia
Jó pénzért, mire láb, ép valahány, kidőlt.

Bár csak hét napig állt a bál,
Nem lelték magukat emberek, istenek,
Nem tudván ki fiú, s ki lány.
Egy hang (tán Zeusz), így szólt: „Tegye verseny őt

Naggyá, légyen olümposzi
Isten, mely közülünk mesterien ma költ.”
Költött Sóska meg egy fia
(Másnak pénze se volt): Kettejüké az ég!

Sóskának fia lett az úr,
Költő ő, de (ha él), bölcsen uralkodik.
Bakkhosz boldogan ül ma lenn,
Boltjában csaposa, nagy Zeusz - ő, ki más?

TISZA-TÓ

Folyó, sziget, vízi liget
Avagy tó?
Békatutajt, vadlibarajt
Úsztató.

Réti füzény akár kis fény
Meglibben,
Tetszeleg a hajlott fűzfa
Tövében.

Gallyas álcán ül a fácán
S kormorán:
Madársziget; hogy lásd mindet,
Kelj korán.

Hajlik a nád, ha nem tudnád,
Titkot rejt,
Gébics búvik, s füles kuvik
Él e helyt.

Kócsag, réce, bakcsó, cinke,
Szürke gém,
Röptük nézem, elmesélnem
Nincs ígém.

Ha nincs sólyom, tapad sulyom
Ladikra,
Nem kell vadássz, ha van kárász-
Halikra.

Nem holt e víz, él a több tíz
Morotva,
Kap itt csuka (kövér, csupa)
Horogra.

Megél itt a hegyi lila
Encián,
Arany terem, bár nincs verem
Sem cián.

Selymes durbincs, ez itt a kincs.
Sárgászöld
Fényt ver vissza, mivel tiszta
Víz ég s föld.

BERTRAN DE BORN IVADÉKA

Ő az, ki lepke egy képen:
Harmatos virágokra száll,
Röpdös a réten oly szépen,
De éjjel mint halál kaszál.
Oly gyönyörű a tavasz!
Zsongása bódítón forog.
Szaggat mindent: keze horog,
Esze is szúrós, ravasz.
Úgy gyilkol, hogy nem is morog,
Lelke békés, nem háborog.

Több őse főúr volt s király,
Egyik valami Montmiraille.
Jelképük a gyilkos sirály,
Jelleméért hát ne bírálj!
Bertran de Born is oly jó volt,
Bárkit, akit megöletett,
Szeretett. Ezt az ötletet
Védi hagyomány, s nem folt
Becsületen, s nem dőre tett,
Értékeikben mérce lett.

Eltelt már közel ezer év,
De van még ép állat, s virág;
Csak átmeneti ez a rév,
De itt is akad szú, mely rág.
Célban újra, mint írja,
Emberek, és nem holmi rügy,
Bár nincs kezében jó ürügy,
Pusztít, míg erővel bírja,
Ok nélkül, ha kell, nem nagy ügy,
Címerükön nőjön a szügy.

Mindennek magja, írja,
Ha létezik, akkor te nem,
Légy irgalmas, ó Istenem!

HAJÓK MEGYERNÉL

I-IV.

I.

Folynak fekete, vörös és tarka évek,
Van, ki múlt vizéből a mába téved:
Nem tart sehová, ő az abszolút fix pont,
Úgyis állja a sodrást, ha nem vet horgonyt.
Őrt áll elvi nevéen, ha talmi az, ha jó,
Szeli az árt az „Előre állóhajó”.

II.

Lüktet a vén Európa végre,
Vérrögök úsznak ide a végre.
„Téli rege” Magyarországnak tart,
Lassan halad, bár nincs jeges vízpart.
Elkésett, s nyáron jött hozzánk Heine,
Sétahajó alakjában, ejnye!

III.

Holtághoz közel, hol van még sodrás
Áll egy hajó régen: málló, rozsdás.
Roncsteste délceg, szemben az árral
Dagad, mint vitorla, mely még szárnyal.
Minden eleme súgja: jól így van!
Rohadni tudni kell büszkén, vígan.

IV.

Szent Ferenc tana kimúlt,
Lelke dunai hajóba bújt.
Puritán testén reklám,
Ez egy igazi mai geg, lám.
Sört igyon balga, szegény,
Ne csak a pénzes, kevély legény!
Így szól a mának dala:
Szent az élet habos oldala.

ETALON

Kíváncsi gyerekként, régen
Magnószalagokat mértem,
Volt köztük zajos és zenés,
S különbségük grammban kevés.
Így szólt az elmélet véne:
Mérhető különbség kéne.
Úgy véli, meglelte végre,
Ez az ész mértékegysége.
Mérlegre tett föl két verset,
Egy míveset és egy nyerset.
Betűnkét vigyázva rakta,
Dokumentálja száz akta.
E küzdelemben melyik nyer? -
Háromszázhatvan karakter
Lett mindkét kupac. - A mérleg
Nyelvébe harap: a méreg.

A FÁJDALOM LABIRINTUSA

Koponyám falait behálózzák
Sejtelmes, búbajos lüktetések.
A külső és a belső fájdalom
Útvesztőn villámlik egymás fele,
S mielőtt meglelnék a tú fokát,
Könnycsepp nélkül egymásba áramlik
Velük két, egymástól féltett világ.

NŐI ÉRINTÉSEK

Egyik megpörgeti
Az idő kerekét,
Végigsimít könnyű,
Gyors történésein.
Begyűjti az összes
Felület pollenét
Sietősen égő
Szirom-pitvarába.
A másik az égbolt
Sörényét elkapva
Pillanatban úszik.
Elapadhatatlan
Erejű zuzmói
Hűvös fényével a
Holdon át tükrözve
Perzseli a Napot.

ASZTERIOSZ HIMNUSZA

Tág szemű Hold, éj gyönyörű leánya!
Kebleidhez már ezer éve vágyom,
Tűzben égő szent öled - ím - a Földről
Vad bikaként vonz.

Nem vagyok barbár, sem az isteneknek
Fattya, szolgáló fia, pártfogoltja,
Elrabolnálak, de külön vagyok már,
„Csillagos” ember.

Összezerjedtünk, tehetünk-e róla?
Száz irigy nászunk lesi fönt meg itt lent,
Esküként róják fel örökre vágyunk
Vén Európa!

EREDENDŐ SZÁNDÉK

Bár ez vágy, s a testé,
Nem ismer ilyet állat,
Hús és tudat között
Bonyolít ezer szálát.
Hajadba fonódik,
Begyűjti illatát,
Csókkal értelmezi,
S szánkon mint jel villan át.
Szemednek elhiszi,
Mit leolvas arcodról,
Forrón visszasúgja,
S hátulról átkarol.
Nyakadon észleli
Szíved ugró tónusát,
Melleden megpihen,
Nem vív, ha nem kell, tusát.
Vénuszdombod alatt
Minden izom megfeszül,
Érintés előtt már
Érzi, mint ég legbelül.
Lábaid követi;
Könnyed tánc ez a ritmus,
Melyben feloldódunk,
S mégis vad, mivel rítus.
Ha a te vágyad is
Több mint szükség és kellem,
Ki benned társra lel,
Anyagból kitört szellem.

ÉGŐ VÁGY

Visszatartja lélegzetét a kastély,
Kúszik tornya réseibe a rest éj.
Sötét kandalló előtt ülünk halkán,
Várunk, míg szenvedélyünk lángra lobban.
Combod combomhoz tapad: húshoz a hús,
Szíveinkben eggyé olvad két ritmus.
Érezzük, e kőtorony több már, mint ágy,
Suttogva hagyja el szádat a vágy,
Sietősen a kandallóba mászik,
Nem éri utol az enyém, a másik.
Te kérsz nyomban, és kapsz tüzet tőle,
Füstölöghetsz hült helyemen felőle.

MOZIBAN

Eszternek

Csoda. Film. Fut a fény,
Szemeinkbe betörne, ha hagynánk.
Fura arc autón
Kanyarog, s dühe szimpatikus lesz.
Kikacsint, kibeszél,
Belelő nyomatékul a Napba.
Pihenünk kicsit; ő
Az a hős pali védekezik most.
Neki csillan a fény,
A világ szabadult veszedelme, a nőről.
Megakad szeme, és
Ez a fordulat, ím, a bokán túl
Soha nem jut; a nagy
Duma pillanatát kiteríti.
Noha tétlen ülünk,
S szerelem meg az undor a vásznon:
Jön a fény, jön az árny,
Ide ülne közénk, de mi védjük
Szerepünk, nyugalom,
De remeg bele térdem, a térded...

HÁROM SING A JUTALOM...

- hősköltemény tizenhárom énekben -

(részlet: 1-3 ének)

Első ének

1.

Szólítalak, istenek:
Hétalvók, hé, bújjatok elő!
Hát hiába szisszenek
Vájt fületeknek, én rímelő?
Tiszteletlen nem vagyok,
Földit behódoltat száz varázs.
Ti vagytok - csak ti - nagyok,
Hatalmatok fullánkos darázs.

2.

Nyíljon szemünk, a katlan,
Mindenféle csoda csak titok,
Ne zúgjon láthatatlan
Mérges rovar, és nyomán szitok!
Ím', a nép rajtunk mulat,
Tűnjön el vérünkéből az átok,
Szűnjön már a kábulat!
Alvók! Az ég nem szakad rátok?

3.

Még nem is olyan régen
Dédapám baján vigadtatok,
De itt, e világ-végen
Tán én is visszaszóltatok.
Ne mi, én keltsek derűt,
Legyetek jó urak, s én szolgál,
Bűnkéből én hordjak terűt:
Hamist szapulni költő dolga.

4.

Tudnám csak egynek nevét,
Fölverném őt renyhe álmából,
Érezze a szó hevét:
Még a rímelő sincs ma fából.
Ki járt itt? Eltűnt? Hova?
Óskáosz, Főisten, Földanya?
Ráma, Zeusz, Jehova?
Milyen hitnek tárgya, alanya?

5.
S ő mily titkos igét ért?
És mily' rigmust, kólont, metrumot?
Hány szabály kell a tétért?
Vagy elég, ha vedelek rumot?
Szóljak hexameterben?
Simuljon számra úri stanca?
Nem hagy metrum a cserben,
Legyen bár új sznoboknak flanca.

6.
Zavar tán öltözékem?
S hallgatómhoz - hozzád - mi talál?
Mi legyen éked, ékem?
Mily' póz: élet, közöny vagy halál?
Bórszegecs vagy paszomány?
Dühöd mi csillapítja, szítja?
Posztmodernség? Hagyomány?
S ősbökből: választott vagy szittya?

7.
Ám várjunk bölcs hallgató.
Míg fel nem kelnek az istenek,
Mondom, mi elmondható,
S miben hinni földik kellenek.
Dédapám, az ész-erő
Hőstetteit - tudom - ismered,
Te vagy - s nem én - hírverő,
Legenda költőtől nem ered.

Második ének

8.
Dédapám kis ember volt,
Súlyra nem nagy, de rengett lépte,
Tenyerében ezer volt:
Fűt-fáját útjából kitepte.
Neve - egyik - Domokos,
S Mózes, mint ki népét vezette,
Karjával volt ő okos,
És eszével erős mellette.

9.
Hírlík, hét próbát kiállt,
Velük a hét főbűnt legyűrte.
Tette magáért kiált,
Így mindegy, hogy győzött-e, túrt-e?
Mondják még, pusztá kézzel
Egy démoni vadkant megfojtott.
Te egy kis túlzást nézz el,
Senki sem tudja, mily' harc folyt ott.

10.

Tán legnemesebb tette:
Mellyel a kecses vasszűz bába
Büverejét elvette.
Sohasem izzadt ő hiába.
Dúlt benne ösztön, elme:
Megszelídített egy vadlovat,
Nagy lehetett türelme -
És ez csak a harmadik rovat.

11.

Negyedik volt nagy próba:
Csennie kellett nemes célért -
Csak lopva hozom szóba -
De a példájából - ki él - ért.
Tombolt a büszkesége,
Mert eladdig mindent megoldott:
Azt nem mondta, hogy vége,
Ha ganétlan maradt egy hold ott.

12.

Nem maradt. És nincs mese:
Ganét hordott, s kerített marhát,
Munkának nincs büze se,
S nem tudta, az úr mit akar hát.
Mert egy úrnál vállalta:
Földért cserébe - míg bírja - szánt,
Oda nem vész rossz balta,
Csak jó. Nyáron fogott be faszánt.

13.

Ám várjunk még mielőtt
Túl sokat s messzire ugranék,
Nem kell csattanó, lelőtt,
S az is, még élve is: illanék.
Lám, ki volt az ész-erő?
Nem volt szolga, de nem is nemes,
Nyílt szemmel s vakon merő,
Földet túrva is oly' szellemes.

14.

Anyja Kös volt, Mária,
Apja Deákok közül, Mihály,
Neje Horvát Lidia,
Nem fért volna rájuk semmi háj.
Sarja három, s mily eset:
Azoknak népes pereputtya.
Soroljam az összeset?
Szuszból erre nekem se futja.

Harmadik ének

15.

Dédapámnak marhája
Volt néhány, de csak volt, s e jajra
Úgy tett, hogy a holt nyája
Emlékét hajtotta parajra.
Ebben örömét lelte,
S mint nevében rokona, őse,
Övéit elterelte,
Mi végre is? Nem tudta ő se.

16.

Mint ment, mendegélt a raj,
Virág nyílt előttük, száz csokor,
Szebb lett, zöldebb a paraj,
S feltűnt egy égő csipkebokor.
Szusszant egyet dédapám,
E lángnál pipájára gyújtott -
Nincs még egy ily' jó nap ám -,
S nézte, a rét mily látványt nyújt ott.

17.

Mivel a tűz s füst szemét
Marta, így lángját eloltotta.
Fényre gyúlt fény csak szemét:
Nupra láng? Kész zenéhez kotta?
Látvány s vágya istenült -
Csodás e rét -, s nyomban kérdezte
Földijét - ki csendben ült,
Kuncsorgón nézve: „Kié ez? Te!”

18.

„Nagy úré - szólt az - e rét,
Ám nincs belőle semmi haszna,
Vad dülja, s e baj szerét
Nem leli falunyi mihaszna.”
„Úr te vagy, neked hála,
Csak mutasd, ki ő, mert Sófalva,
S Parajd büszke lesz nála,
Megvédem földjét élve-halva!”

19.

(„Ha munkámért megfizet,
Enyém lehet - részben tán - e rét!”)
„Bort igyunk, és ne vizet!” -
Szólt, mert meglelte az emberét.
Koldus-apó hümmögött,
Nem szólt, de dédapámat vitte,
Elöl ment, s erőst nyögött,
Nem tudni, kétkedett-e, hitt-e?

20.

Koldus volt, de szent követ,
Kinek földöntúli pár titka,
Vén, akár a földszövet,
Kerek világon roppant ritka.
Dédapám hagyott csapot
S pipát, mert vonzotta szép s vagyon,
Feledett marhát, napot -
Nem csak vadat vert volna agyon.

21.

Föld és marhák nagy ura
S ősöm közt létrejött a vásár,
Megegyeztek - mily' fura -,
Föl nem is merülhetett más ár.
Így lett a tét hét próba,
Az, ki állja: fizetett nyerő -
S mivel más nem jött szóba -,
Ő lett, dédapám: az ész-erő.

-&-